

som er fremsat af Fremskridtspartiet, er nogle mere eller mindre populistiske betragtninger, som jeg og mit parti heller ikke deler. Jeg skal derfor, da målet for de to beslutningsforslag er nogenlunde ens, koncentrere mig om det, der ligger bag Venstres og Det Konservative Folkepartis forslag.

Det er en uafviselig kendsgerning, at skattelevgivningen i dette land er blevet mere og mere kompliceret, og at den enkelte skatteborger har en større og større risiko for uforvarende at blive belastet med en skattesag. Det er nemt for et system, her altså skattesystemet, at rejse en sag mod en enkelt borger, og omvendt er det blevet utroligt besværligt og kostbart for den enkelte skatteborger at komme ud af skattemaskineriet med livet nogenlunde i behold.

Adskillige advokater har påvist, at det kan koste penge at vinde en skattesag. Det hører ikke hjemme i en retsstat, at man kan få medhold i skattesager, som kan belaste alle, lønmodtagere, erhvervsdrivende og andre liberale erhverv, men at det koster penge, når man langt om længe – og det kan tage op til 11 år, det har vi jo set – vinder sin sag.

Det er denne helt uantagelige retstilstand, der er baggrunden for Venstres og Det Konservative Folkepartis beslutningsforslag, og jeg har gode argumenter for, at skatteministeren skulle tage bekræftende til genmæle og tiltræde vores forslag. De bedste argumenter har skatteministeren selv leveret i et svar til Folketingets Skatteudvalg i slutningen af 1995, alm. del, bilag 88. Der blev spurgt om, hvilke konsekvenser dette her forslag ville have, og ministeren svarer:

For det første at det viser sig, at antallet af sager, hvor en klager får helt eller delvis medhold, over årene ligger på ca. 4.500, altså at 4.500 mennesker i dette land hvert år vinder en skattesag over skattemyndighederne.

For det andet at indførelse af omkostningsdækning i skatteankenævnenes sager ikke skønnes at øge antallet af klager til skatteankenævnenene, fordi klageadgangen i dag er nem og billig.

Og for det tredje at det ikke kan udelukkes, at indførelse af omkostningsdækning, som vi foreslår, og en forøget stigning i antallet af sager, hvor klageren gør brug af en sagkyndig, kan medføre en mindre stigning i antallet af sager, hvor klagerne får helt eller delvis medhold.

Disse tre fundamentale argumenter har skatteministeren selv leveret for, at vores forslag af hensyn til retssikkerheden bør gennemføres.

Også Foreningen af Registrerede Revisorer har påvist, at antagelse af sagkyndig bistand også er af central betydning for skatteankenævnenene og i det hele taget i behandlingen af skattesager i skatteadministrationen.

Det burde være logisk for enhver borger i dette land, at jo tidligere man får sagkyndig bistand til at afklare komplicerede skattespørgsmål, jo bedre er det. Jeg tror i virkeligheden, at hvis man gennemførte vores forslag, som vi forestiller os – det er ikke helt klart præciseret i forslaget, men det forestiller vi os – kunne træde i kraft den 1. oktober 1997, så vil det føre med sig, at antallet af sager for Landsskatteretten og højere oppe i vores domstolssystem ville falde, og at det således faktisk ville blive omkostningsneutralt for staten.

For selvfølgelig spiller omkostningerne en rolle, og som de to partier, der står bag forslaget, har formuleret det, er det jo sådan, at kværuleanterne selvfølgelig skal have, om jeg så må sige, én på hatten. Hvis de ikke helt eller delvis vinder deres sager, ja, så er det deres problem, så må de selv stå for omkostningerne til de sagkyndige, de hyrer. Men det er ikke i en demokratisk retsstat rimeligt, at man på et område som skatteområdet, som bliver tungere og tungere for befolkningen, ikke i første instans kan hyre sagkyndige til at hjælpe sig.

Jeg kan lige se for mig, hvis det var sådan inden for politiet og anklagemyndigheden, at man altså uden videre kunne gå løs på folk, uden at de havde mulighed for at få sagkyndig bistand gratis, om jeg så må sige. Det er jo klippefast i dag, at hvis politiet foretager en ransagning – eller selvfølgelig en frihedsberøvelse – og det viser sig, at det er sket med urette, ja, så falder der krav om erstatning. Og det er jo fuldkommen rimeligt. Det er et fundament i enhver demokratisk retsstat.

Så ud fra retssikkerhedsmæssige betragtninger kan jeg ikke forstå, at man ikke i første instans skal give den samlede befolkning, skatteborgerbefolkning, den retssikkerhed, det giver at kunne møde med en sagkyndig, og at man, hvis man får helt eller delvis medhold, så også får godtgjort de dermed forbundne omkostninger.

Man kan så spørge: Jamen hvordan finder vi nu ud af, om man har fået mere eller mindre medhold? Ja, som systemet er i dag, hvor man får omkostningsdækning for sagkyndig bistand i Landsskatteretten og ved domstolene, fungerer det jo godt langt hen ad vejen. Told- og Skatte-